

עפ"א 6175/04/14 - אייל אבולפיה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 6175-04-14 אבולפיה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת ארנה לוי
מבקש	אייל אבולפיה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה להטלת הוצאות בהתאם לסעיף 80(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

ביום 24.7.14 התקבל ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל - אביב אשר הרשיע את המבקש בעישון במקום ציבורי, עבירה על החוק למניעת עישון במקומות ציבוריים והחשיפה לעישון, תשמ"ג - 1983 (להלן: "**החוק למניעת עישון**"). במסגרת פסק הדין בערעור נקבע כי למרות שהמבקש עישן במקום ובמועד שצוינו בכתב האישום, לא הוכח כי המקום בו עישן היה מקום ציבורי כהגדרת החוק ולא הוכח כי נכלל באחד מפרטי התוספת לחוק. עוד נקבע בפסק הדין בערעור כי השילוט שהוצב במקום בו עישן המבקש לא עמד בדרישות תקנות הגבלת העישון במקומות ציבוריים (קביעת שלטים), תשמ"ד - 1984. נוכח מסקנות אלו זוכה המבקש מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

המבקש עותר כעת לחייב המשיבה בהוצאותיו. במסגרת בקשתו הוא מצוין כי פנה מספר פעמים לגורמים שונים בעיריית תל - אביב ובמשיבה, פירט את טענותיו, אך לא זכה לאזון קשבת. המבקש מצוין בבית המשפט לעניינים מקומיים התקיים הליך הוכחות ארוך, אשר כלל ישיבת הקראה ושתי ישיבות הוכחות, במהלך העידו שלושה עדי תביעה ושני עדי הגנה. המבקש טוען כי נסיבות העניין, בהן התעלמה המשיבה מכל טענותיו והתעקשה על ניהול ההליך, לרבות ניהול דיון בערעור, מצדיקות פסיקת הוצאות. המבקש טוען כי בענייניו מתקיימות שתי העילות להטלת הוצאות: העדר יסוד לאשמה וכן נסיבות המצדיקות פיצוי.

המשיבה מתנגדת לבקשה. היא טוענת כי לא התקיימה איזו מהעילות המצדיקות הטלת הוצאות. היה יסוד ממשי לאשמה שהרי המבקש נמצא מעשן בפטיו של בית המשפט והעישון נעשה בניגוד לשלטים שהוצבו ואשר אסרו את העישון. אף בית משפט לעניינים מקומיים מצא כי קיים יסוד לאשמה והרשיע את המבקש בעבירה שיוחסה לו. בית

משפט שלערעור קבע כי עובדות כתב האישום לא הוכחו במידה מספקת ופירש את הראיות באופן אחר מזה שננקט על ידי המשיבה, אך לא ניתן לומר כי לא היה יסוד לאשמה מלכתחילה. באשר לעילה הדורשת נסיבות מיוחדות המצדיקות פיצוי, הרי שאין בטיעוני המבקש נימוק משכנע להצדיק מתן פיצויים. המשיבה מציינת עוד כי מדובר בעבירה קלת ערך. ניהול ההליך לא גרר פגיעה בזכויות יסוד של המבקש וגם לא לפגיעה משמעותית בקניינו, בשים לב לכך שהמבקש הוא עורך דין וייצג את עצמו.

פסיקת פיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין יכול שתעשה לפי שתי עילות. הראשונה, האם היה "סיכוי סביר להרשעה" עת הוגש כתב האישום. יש לבחון באופן אובייקטיבי אם לנוכח התשתית הראייתית שהייתה מונחת בפני התביעה היה תובע סביר וזהיר מגיע למסקנה שיש מקום להגשת כתב האישום. יש צורך להוכיח כי כתב האישום הוגש מבלי שהיה לו בסיס כלשהו, או שהיסוד לאשמה היה רעוע ביותר. נקבע כי מדובר בסיטואציות חריגות של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר או אי סבירות מהותית ובולטת. המקרים שיכנסו לגדר עילה זו הם, מטבע הדברים, מצומצמים וחריגים (ראה: ע"פ 5097/10 **בוגנים נ' מדינת ישראל**, 15.1.13; רע"פ 4671/13 **סלע נ' עיריית תל - אביב**, 10.9.13; ע"פ 1042/13 **קקון נ' מדינת ישראל**, 25.6.14).

בעניינו, לא ניתן לומר כי מדובר במקרה החוסה בגדר אותם מקרים מצומצמים ונדירים, בהם יש לקבוע כי כתב האישום הוגש ללא יסוד לאשמה. אין חולק כי המבקש עישן בחצר בית המשפט, במקום בו היו תלויים שלטים האוסרים על העישון. אלו הן עובדות מרכזיות של כתב האישום. לאחר שמיעת הראיות, בחינת הוראות החוק ושמיעת הערעור התקבלו טענות המבקש ונקבע כי עובדות כתב האישום לא הוכחו בכל הנוגע לאיסור העישון במקום. עם זאת, אין בכך כדי לקבוע כי מלכתחילה לא היה סיכוי סביר להרשעה, ויוער כי בית המשפט לעניינים מקומיים סבר כי עובדות כתב האישום הוכחו והרשיע את המבקש, מה שפוגם עוד יותר באפשרות לקבוע כי לא היה סיכוי סביר להרשעה.

העילה השניה אשר יכולה להצדיק תשלום פיצויים היא "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". באשר לעילה זו נקבע כי מדובר באמת מידה עמומה המותירה מתחם שיקול דעת רחב לבית המשפט, גם מקום בו נמצא כי לא היה בסיס לאשמה. בכלל זה יש לשקול את הליכי המשפט, אופי וטיב הזיכוי, נסיבות אישיות של הנאשם, התנהגות המאשימה והרשות החוקרת, סוג העבירה והעונש לו הנאשם היה צפוי לולא זיכוי והנזקים שנגרמו לנאשם (ע"פ 5923/07 **שיתאווי נ' מדינת ישראל**, 6.4.09; ע"פ 12005/03 **חמודה נ' מדינת ישראל**, 18.9.08; ע"פ 1442/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, 26.2.13).

גם באשר לעילה זו, לא אוכל לקבוע התקיימותה בעניינו. אכן, המבקש פנה מספר פעמים לגורמים שונים בעיריית תל - אביב ומשיבה, שטח את טענותיו ולא זכה להתייחסות רצינית ויסודית, כפי שראוי היה. כך היה גם במהלך הדיון בבית המשפט לעניינים מקומיים. גם במהלך הדיון בערעור, עת כלל הראיות והטיעונים כבר היו ברורים ובית המשפט המליץ למשיבה לשקול שוב עמדתה, לא נאותה המשיבה להעמיק בטענות ולסגת מעמדתה. עם זאת, אין די בכך כדי להביא לפסיקת הוצאות בהתאם להלכה הקיימת. כאמור, לגבי העובדות המרכזיות של כתב האישום לא הייתה מחלוקת. השאלות שנותרו במחלוקת הן היות המקום "מקום ציבורי" והאם הוצבו שלטים מתאימים. זיכוי של המבקש נעשה לאחר קיום הליך פרשני של הוראות החוק למניעת עישון ולאחר בחינה של כלל הראיות לעניין השילוט שהיה במקום, מול הוראות הדין. התנהלות המשיבה, גם אם, כאמור, לקתה בחוסר רצינות ויסודיות, אינה מצדיקה לכשעצמה פסיקת

הוצאות, בשים לב לכלל נסיבות העניין ובהן טיב העבירה, טיב הזיכוי והנזקים וההוצאות שנגרמו למבקש.

המבקש מציין כי הפקיד בקופת בית המשפט לעניינים מקומיים סך של 150 ₪ עבור אחד מהעדים, עובדי המשיבה. סכום זה יש להשיב למבקש ועל המשיבה לשאת בהוצאות עובדיה המגיעים לעדות.

בכפוף לכך ולאור כלל האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ו' אלול תשע"ד, 01 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.